

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Odpady Jelínek s.r.o.**
sídlem Slavojova 579/9, Praha 2
zastoupeného advokátkou JUDr. Radkou Procházkovou
sídlem Masarykova 1120/43, Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2016, č. j. 18840/16/5100-41454-711716

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), delegoval místní příslušnost k výkonu správy všech daní žalobce s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále též

společně jako „správci daně“), a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno.

II. Obsah žaloby

2. V posuzované věci žalovaný rozhodl o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní z důvodu účelnosti. Žalobce měl však za to, že tento důvod naplněn nebyl a že se ze strany žalovaného jednalo o účelovou nucenou změnu jeho rejstříkového sídla. Dle žalobce z daňového řádu plyne, že delegace je řešením pouze výjimečným. To, že podle žalovaného má žalobce tzv. organizační a technické prostory v Ústeckém kraji, kdy žalobce s tímto zjištěním zásadně nesouhlasí, nemůže být bez dalšího obecným důvodem pro závěr o účelnosti delegace. Žalobce proto tento závěr žalovaného považoval za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalovaný pak dle názoru žalobce neuvedl jediný argument a nepředložil jediný důkaz o tom, v čem a v jaké výši by byl v budoucnu výběr daní efektivnější, než byl v minulosti.
3. Žalobce zásadně nesouhlasil také s tím, že by se těžiště jeho ekonomické činnosti nacházelo na území Ústeckého kraje. Informace získané šetřením správců daně dle žalobce nebylo možné považovat za věrohodný materiál a zjištění týkající se místa výkonu práce jeho zaměstnanců a účetní firmy nebyly ničím podloženy. Dle žalobce neměla žádnou vypovídací hodnotu ani skutečnost, že v době místního šetření dne 27. 7. 2015 byly vstupní dveře budovy, v níž se nachází rejstříkové sídlo žalobce, uzamčeny. Obecné úvahy žalovaného o virtuálním sídle obsažené na str. 3 napadeného rozhodnutí byly dle žalobce jen domněnkami, verzemi či přáními žalovaného bez reálného základu. Žalobce vyvíjí podnikání především v oblasti silniční nákladní motorové dopravy. Již ze samotného charakteru této činnosti, což odpovídá i faktickému stavu, je tedy zřejmé, že žalobce působí na území celé České republiky a jeho obchodními partnery jsou též firmy se sídlem na území celé České republiky.
4. Žalobce byl tedy přesvědčen, že ze strany žalovaného se v daném případě jednalo o účelové jednání, směřující k „*masivnímu stěhování firem z hlavního města Prahy*“. Dle jeho názoru však případná neschopnost daňové správy provádět kontroly nesmí být důvodem pro zásah do práv a svobod podnikajících subjektů, a tedy do práv žalobce. Pro žalobce je pražské sídlo otázkou prestiže a též místem skutečného výkonu obchodu. Delegace navíc žalobce poškozují v očích jeho obchodních partnerů a je vysoce pravděpodobné, že bude označován za delikventa, ačkoli se před svými daňovými povinnostmi neskrývá a naopak je beze zbytku plní.
5. Rovněž samotný postup orgánů daňové správy před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce nepokládal za souladný se zákonem. Orgány daňové správy totiž dle jeho názoru vyhledávaly a přizpůsobovaly informace tak, aby mohly vydat napadené rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti upozornil na „šibeniční“ lhůtu, kterou mu žalovaný stanovil k vyjádření ke sdělení ze dne 23. 3. 2016, a to v délce toliko deseti dnů. Dále žalobci nebyla dána žádná možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, s podněty obou dotčených finančních úřadů

ani s obsahem úředních záznamů o provedených místních šetřeních. Navíc, jednalo-li se o místní šetření, považoval žalobce postup úředníků za nestandardní a netransparentní. Orgány daňové správy zvolily pro zaznamenání těchto úkonů účelově formu úředních záznamů, aby byl žalobce vyloučen z možnosti seznámit se s průběhem a obsahem těchto jednání, vznést výhrady a zpochybnit v nich uvedené údaje. Bylo proto otázkou, proč o těchto úkonech nebyl sepsán protokol ve smyslu ustanovení § 60 až § 62 daňového řádu, když navíc místnímu šetření provedenému dne 25. 9. 2015 byl žalobce osobně přítomen. Za nestandardní postup je dle žalobce nutno pokládat také následný telefonický rozhovor vyvolaný úřednicí správce daně dne 13. 10. 2015, o němž se ve spisu žádný úřední záznam nenachází.

6. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se s větší částí žalobních námitek již zevrubně vypořádal. Dále konstatoval, že v rámci institutu delegace místní příslušnosti nedochází k nucené změně rejstříkového sídla, přenáší se toliko správa daní, na což byl žalobce výslovně upozorněn již v napadeném rozhodnutí. Úvahy žalobce, že neschopnost daňové správy nemůže být důvodem pro zásah do práv a svobod podnikajících subjektů pak žalovaný považoval za absurdní. Žalovanému nebylo zřejmé, jakým způsobem je delegace místní příslušnosti způsobila poškodit žalobce v očích obchodních partnerů. K tomu doplnil, že správa daní je primárně neveřejná, přičemž rozhodnutí o delegaci se kromě správce daně, který delegaci navrhoval, zasílá pouze daňovému subjektu.
8. K délce lhůty pro vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce nepožádal o prodloužení této lhůty, nepožádal ani o zaslání relevantních podkladů. Přitom formuloval obsáhle vyjádření, jehož obsah se fakticky překrývá s obsahem žaloby, a stejně tak v podané žalobě neuvedl, k jakým částem napadeného rozhodnutí se nebyl schopen řádně vyjádřit.
9. Žalovaný měl za to, že v rámci napadeného rozhodnutí objasnil své myšlenkové pochody a výslovně se vyjádřil k tomu, co jej vedlo k závěru o nevěrohodnosti vyjádření žalobce k otázce místa výkonu práce jeho zaměstnanců a účetní společnosti. V této souvislosti připomněl, že žalobce v předcházejícím řízení nepředložil jakékoli důkazní prostředky dokládající trvalou a stálou vazbu, resp. těžiště své ekonomické činnosti, na hlavní město Prahu. V průběhu řízení bylo naopak shromážděno, a to především z veřejně dostupných zdrojů, jakož i z informací zjištěných správcem daně v rámci běžných úkonů, množství důkazních prostředků prokazujících vazbu žalobce na Ústecký kraj. To dle žalovaného potvrdila rovněž volba zástupce žalobce pro soudní řízení. Dále žalovaný doplnil, že jeho závěry vycházejí z řádně argumentačně odůvodněné aplikace ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu na zjištěný skutkový stav. Důkazní materiály, převážně vycházející z veřejných rejstříků, ohledně kterých panuje zásada materiální publicity, tak dle žalovaného nebylo

důvodné považovat za nevěrohodné či nepravdivé. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl s tím, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení a zastoupení.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž upozornil na „vrchnostářské“ posuzování předmětné otázky a formalistický přístup žalovaného směřující k násilnému převedení správy daně na jiné pracoviště správce daně. Dle názoru žalobce to byl žalovaný, kdo měl prokázat, že jeho rozhodnutí o delegaci bylo důvodné a zákonné. Za nepřijatelné pak žalobce považoval dovozování zákonnosti delegace tím, že si žalobce zvolil pro toto soudní řízení advokáta se sídlem v Ústeckém kraji, či reakci žalovaného na námitku o stanovení krátké lhůty k vyjádření.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně vyjádřili svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
12. Dle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě předně uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
14. V této souvislosti žalobce namítal, že závěr žalovaného o naplnění zákonné podmínky delegace místní příslušnosti ke správě daní (účelnosti) je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přitom soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

15. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný stručně popsal dosavadní průběh řízení, uvedl skutková zjištění (viz dále), na základě kterých dospěl k závěru o vhodnosti delegace místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti, neboť těžiště ekonomické činnosti žalobce se nemělo nacházet v zapsaném sídle v Praze, ale v provozovně žalobce v Ústeckém kraji. Dle krajského soudu tak lze z napadeného rozhodnutí seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ke sporné otázce zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl, přičemž sám žalobce argumentaci žalovaného obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozporuje, což by nebylo možné, pokud by rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v žalobě uplatněných námitek.
16. V nyní souzené věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda odlišná adresa provozovny žalobce představuje oproti sídlu žalobce zapsanému v obchodním rejstříku v návaznosti na učiněná skutková zjištění důvod, pro který bylo možné přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného správce daně.
17. Podle ustanovení § 13 daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.
18. Je zřejmé, že z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní (nikoli kumulativní, nýbrž alternativní) kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. Jak v této souvislosti judikoval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, publikovaném pod č. 1720/2008 Sb. NSS: „(...) řádná správa daní (...) vyžaduje ovšem, aby v konkrétních případech tam, kde to požadavky řádné správy vyžadují, byla zákonem stanovená příslušnost prolomena, a správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon.“
19. V nyní souzené věci přitom bylo aplikováno kritérium účelnosti, a proto se krajský soud dále zabýval pouze přezkoumáním naplnění tohoto kritéria. Účelnost delegace je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc, přičemž dle odborné komentářové literatury k daňovému řádu bude kritérium účelnosti naplněno např. v situaci, *„kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti*

daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzeňých daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a ne hospodárný“ (srovnej Baxa, J., Dráp, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M., Daňový řád, Komentář I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011).

20. Pojem účelnost je tak nutné vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá také z rozhodovací praxe správních soudů (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2016, č. j. 3 Af 27/2013 - 51, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Af 28/2013 - 45, oba dostupné na www.nssoud.cz), právě to, že ke skutečné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází

na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoliv každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.

21. V souladu se závěry, ke kterým krajský soud dospěl již ve své předchozí rozhodovací činnosti

(k tomu srovnej např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 60/2015 - 37, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 30 Af 44/2014 - 30, a ze dne 7. 10. 2016, č. j. 30 Af 32/2015 - 42, všechny dostupné na www.nssoud.cz), je tedy při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu podstatné místo reálného každodenního chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti (podnikání). Uvedený závěr krajského soudu přitom potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 - 18, publikovaném pod č. 3486/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, dle kterého: „Správní orgán rozhodující o delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti (§ 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) zkoumá zejména, zda realizace podnikatelských aktivit probíhá v místě formálního sídla daňového subjektu, v místě jeho provozovny či jinde, resp. o jaký druh podnikatelských aktivit se jedná.“

22. V této souvislosti krajský soud připomíná, že žalobce nečinil spornou skutečnost, že má v živnostenském rejstříku zapsanu provozovnu na adrese Chuderovská 30, Ústí nad Labem. Nesouhlasil však se závěry žalovaného, že těžiště jeho ekonomické činnosti se nachází právě na území Ústeckého kraje. To s ohledem na skutečnost, že žalobce podniká především v oblasti silniční nákladní motorové dopravy, kdy tuto činnost vyvíjí na území celé České republiky.
23. Dle krajského soudu přitom lze s ohledem na charakter předmětu podnikání žalobce spočívající především v odvozu a likvidaci odpadů a silniční nákladní motorové dopravě souhlasit se žalobcem do té míry, že jeho ekonomická činnost může být fakticky vykonávána na celém území České republiky; a ostatně ani žalovaný tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nezpochybňoval. To však nic nemění na skutečnosti, že je účelné, aby správu daní prováděl ten finanční úřad, v jehož obvodu působnosti probíhá převážná část podnikatelských aktivit žalobce a k jehož obvodu působnosti má žalobce nejužší vazbu.
24. Ze skutkových zjištění učiněných v dané věci přitom nevyplývá, že by převážná část podnikatelských aktivit žalobce měla probíhat na adrese rejstříkového sídla v Praze. Jak v této souvislosti vyplývá z obsahu spisového materiálu, prvotní zjištění byla v tomto směru učiněna Finančním úřadem pro hlavní město Prahu při místním šetření konaném na adrese sídla žalobce, Slavojova 579/9, Praha 2, dne 27. 7. 2015, z něhož byl pod č. j. 5427294/15/2002-00460-201427 pořízen úřední záznam. Z tohoto šetření vyplynulo, že na dané adrese se nachází šestipodlažní bytový dům se třinácti bytovými jednotkami a na průčelí domu byly umístěny zvonky se jmény fyzických osob a firem. Dále zde byl umístěn vývěsní štítek s logem firmy FIRMIN s.r.o. a nad ním umístěn seznam usazených firem. V tomto seznamu byl uveden mj. i žalobce. V době provádění místního šetření byla budova uzamčena, na zvonění zvonku nikdo nereagoval. Z internetových stránek společnosti FIRMIN s.r.o. žalovaný dále zjistil, že tato společnost poskytuje svým klientům formální zřízení sídla za účelem přesunutí správy daní do hlavního města Prahy. Možnost zapsání formálního sídla v městském obvodu Prahy 2 byla v rozhodném období nabízena za částku v rozmezí 390 až 740 Kč měsíčně. Tato sjednaná výše úplaty za služby poskytované společností FIRMIN s.r.o. však dle žalovaného skutečně neodpovídala obvyklé výši nájemného v hlavním městě Praze. Z administrativního registru ekonomických subjektů (ARES) pak žalovaný zjistil, že na adrese rejstříkového sídla žalobce mělo ke dni 9. 3. 2016 zapsáno sídlo 813 ekonomických subjektů.
25. Krajský soud proto ve shodě se závěry žalovaného konstatuje, že shora popsané skutečnosti odpovídají charakteru tzv. virtuálního sídla, jež obvykle spočívá právě v úplatném poskytnutí místa (přesněji řečeno adresy) pro zřízení sídla podnikatele, přeposílání poštovních zásilek apod., jež je poskytováno jako podnikatelská činnost velkému množství subjektů. Z toho pak logicky vyplývá, že všechny společnosti na dané adrese zpravidla nemohou skutečně sídlit (a také zde vykonávat svou činnost), a sídlí zde proto pouze formálně – „virtuálně“. Byť si přitom krajský soud je vědom skutečnosti, že samotná existence virtuálního sídla bez dalšího, tj. bez toho, že by se správce daně řádným způsobem seznámil s činností daňového subjektu a s možnými důvody existence takové

formy sídla, zpravidla nemůže vést k delegaci místní příslušnosti, je tzv. virtuální sídlo důležitou indicií o tom, že se reálná ekonomická činnost daňového subjektu uskutečňuje někde jinde.

26. Žalovaný přitom svůj závěr o skutečném sídle žalobce neopíral pouze o toto zjištění, ale hodnotil je společně s dalšími okolnostmi prokazujícími, že se reálná provozovna, v níž má žalobce veškeré své zázemí, od sídla rejstříkového. Tyto skutečnosti správce daně zjistil při místním šetření dne 25. 9. 2015, uskutečněném v provozovně žalobce na adrese Chudarovská 30, Ústí nad Labem, ze kterých bylo možno objektivně dospět k názoru, že pro veřejnost je žalobce dostupný právě na této adrese (viz úřední záznam ze dne 15. 10. 2015, č. j. 2071400/15/2501-00510-50290). Z fotodokumentace pořízené pracovníky správce daně na místě samém je zřejmé, že se na adrese provozovny nacházejí zařízení kancelářské prostory, žalobce je zde řádně označen, včetně pravidelné provozní doby a kontaktu na odpovědnou osobu. Dále bylo zjištěno, že v daném místě byly soustředěny nákladní automobily žalobce a značný počet kontejnerů (na odpadový materiál), které žalobce dále pronajímá. V době místního šetření byl na uvedené provozovně osobně přítomen také jednatel žalobce, který správci daně sdělil, že má dva zaměstnance, z nichž oba vykonávají práci na provozovně v Ústí nad Labem, a že rovněž účetní doklady firmy jsou uloženy u externí účetní společnosti DATASPOL s.r.o., sídlem Bozděchova 99/6, Ústí nad Labem. Podpůrně tedy i tyto skutečnosti (včetně trvalého pobytu jednatele a současně společníka žalobce pana V. J., v Ú. n. L.) dokládají úzkou vazbu žalobce na Ústecký kraj. Jako osoba samostatně výdělečně činná pak má jednatel žalobce v živnostenském rejstříku zapsán provozovnu na adrese Chudarovská 30, Ústí nad Labem a na internetových stránkách žalobce žalovaný ověřil uvedení kontaktní adresy právě na této provozovně.
27. Ačkoli tedy ekonomická činnost žalobce z povahy věci může být fakticky vykonávána po celém území České republiky, je zjevné a žalovaný k tomu předložil dostatečné množství důkazů, že žalobce má nejužší vazbu na svou provozovnu v Ústí nad Labem. Žalovaný tak nepochybil, pokud dospěl k závěru, že rejstříkové sídlo žalobce je možno považovat za sídlo toliko formální; naproti tomu na adrese zapsané provozovny se nachází organizační, administrativní a také technické zázemí žalobce (kanceláře, prostory pro parkování nákladních automobilů i uskladnění kontejnerů). Závěr o účelnosti správy daní žalobce u Finančního úřadu pro Ústecký kraj pak podpůrně doplňují také skutečnosti, že tamtéž sídlí i společnost zajišťující žalobcovo účetnictví a trvale zde bydlí také jednatel a společník žalobce.
28. Krajský soud tak pokládá finančními orgány učiněná skutková zjištění za dostačující, věrohodná a důkazně podložená. Naopak tvrzení žalobce předestřená až v reakci na zahájení řízení o delegaci místní příslušnosti, tj. že tři zaměstnanci žalobce vykonávají práci v místě rejstříkového sídla a že účetnictví vede žalobci společnost SILNICE Jelínek s.r.o., je nutno ve světle shora popsanych zjištění, učiněných bezprostředně na místě samém, hodnotit jako účelová.

29. Rovněž skutečnost, že si žalobce dle svého tvrzení dosud řádně plní všechny své povinnosti, nemůže na důvodnosti delegace nic změnit. Je třeba připomenout, že smyslem institutu delegace příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný věcně příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňovému subjektu s menšími náklady a efektivněji. Není tedy podmínkou, že by správce daně mohl přistoupit k delegaci místní příslušnosti, resp. k podání podnětu k delegaci, až poté, co by u konkrétního subjektu byly v rámci správy daní zjištěny nedostatky.
30. V dané věci je přitom zřejmé, že delegace byla provedena za účelem zajištění řádného a efektivního výběru daní, přičemž nelze dospět k závěru, že by reálně jakkoli negativně zasáhla do práv žalobce. Žalobce kromě svých obecných tvrzení (nárůst finančních nákladů, poškození v očích obchodních partnerů) neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplynulo, v čem konkrétně by pro něj delegace byla omezující, když ve svých důsledcích nejsou delegací nijak dotčeny ani možné aktivity žalobce co do výběru místa pro jednání s obchodními partnery, ani případný obchodní význam „pražské adresy“. Zde je totiž třeba zdůraznit, že pražského sídla žalobce jako takového se delegace místní příslušnosti vůbec nijak nedotýká. Jak uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 60/2015 - 37, dostupném na www.nssoud.cz: „[d]elegací jistě nejsou dotčeny aktivity žalobce co do výběru místa pro organizování schůzek s obchodními partnery, případný obchodní význam „pražské adresy“ pro žalobce není rovněž delegací nikterak devalvován“. Žalobci tak nic nebrání nadále si ponechat své rejstříkové pražské sídlo, pokud je to pro něj významné z hlediska vztahů s obchodními partnery; z tohoto pohledu nemůže být delegací místní příslušnosti nijak dotčen. Dle krajského soudu pak není zřejmé, jakým způsobem by měly být delegací místní příslušnosti ke správě daní negativně ovlivněny vztahy žalobce s jeho obchodními partnery. Shodně se žalovaným proto krajský soud v této souvislosti konstatuje, že předchozí správní řízení bylo vedeno neveřejně a napadené rozhodnutí bylo doručováno pouze správci daně a žalobci.
31. Stran námitky žalobce, že se měl stát součástí větší akce delegace příslušnosti z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, předem avizované v médiích, krajský soud uvádí následující.
32. Zdejší soud si je vědom názoru Nejvyššího správního soudu, uvedeného např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 63, dostupném na www.nssoud.cz, že „delegací provedenou mimo rámec zákonem vymezených důvodů bez soudní kontroly by mohlo docházet k účelovému zneužití tohoto institutu, neboť daňová správa by tak mohla řešit své vlastní, ryze administrativní, potíže s konkrétními daňovými subjekty vůbec nespojené, např. nedostatečné kapacity správců daně, a tak podstatnou měrou vůbec popřít smysl zákonem stanovené místní příslušnosti“ (obdobně srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 5 Afs 30/2007 - 50, dostupný na www.nssoud.cz). O takový případ se však v posuzovaném případě nejednalo. Nejenže tato námitka žalobce zůstala toliko v rovině ničím nepodložených tvrzení, ale nadto v daném případě vůbec neodpovídá skutkovým zjištěním učiněným v předcházejícím správním řízení. Žalovaný ve svých závěrech vyšel z řádně odůvodněných zákonných důvodů obsažených v § 18 odst. 1 daňového řádu, a tedy se v žádném případě nejednalo o účelový krok, nýbrž o postup naplňující účel zákonné úpravy.

33. Krajský soud se následně zabýval také důvodností žalobních námitek procesního charakteru. Žalobce předně namítal, že nebyl seznámen s podnětem a se všemi podklady pro rozhodnutí žalovaného. Této námitce však krajský soud nepřisvědčil, neboť veškerá procesní práva žalobce byla v řízení plně zachována. Se zahájením řízení o delegaci místní příslušnosti byl žalobce seznámen sdělením ze dne 23. 3. 2016, č. j. 11055/16/5100-41454-711716, ve kterém byl informován o podnětu Finančního úřadu pro Ústecký kraj, jakož i o jednotlivých důvodech svědčících pro delegaci místní příslušnosti. Žalobci tak bylo známo, o jaký konkrétní podnět se jedná a v čem spočívají důvody delegace (mj. že učiněná zjištění vycházejí z proběhlých místních šetření a z informací dostupných z veřejných rejstříků). Dle krajského soudu tak žalobce musel být bez dalšího schopen se k podstatě problému kvalifikovaně vyjádřit a ostatně tak v daném případě také učinil, když ke sdělení žalovaného formuloval zevrubné vyjádření svým obsahem podobné následně podané žalobě. Lhůtu k vyjádření stanovenou v délce deseti dnů od doručení sdělení krajský soud pokládá v tomto konkrétním případě (i s ohledem na povahu věci a problematiky, k níž se žalobce měl vyjádřit) za zcela přiměřenou, přičemž žalobci nic nebránilo případně požádat o prodloužení lhůty dle ustanovení § 36 daňového řádu. Tohoto svého práva ovšem v řízení nevyužil.
34. Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že i při vědomí toho, že daňové řízení má zvláštní režim a nevztahují se na něj ustanovení správního řádu, bylo nutno mu jako daňovému subjektu dát možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a zachovat mu v řízení určitá práva. K tomu krajský soud uvádí, že žalobci nic nebránilo využít institutu nahlížení do spisu dle § 66 odst. 1 daňového řádu a seznámit se s veškerými v něm založenými podklady a listinami. Nebylo přitom povinností žalovaného správního orgánu žalobci přeposílat obsah správního spisu, tím spíše ne v situaci, kdy žalobce o zaslání konkrétních listin založených ve spisovém materiálu ani žalovaného nežádal. Práva nahlížet do spisu, jehož přílohu tvoří také veškerý spisový materiál správního orgánu, pak žalobce nevyužil ani v soudním řízení správním.
35. K obdobnému závěru lze pak dospět také v případě namítaného nestandardního a netransparentního postupu úředníků správců daně, kteří měli žalobci fakticky znemožnit vyjádřit se k průběhu uskutečněných místních šetření ze dne 27. 7. 2015 a ze dne 25. 9. 2015. V této souvislosti žalobce namítal, že jejich obsah byl zachycen nikoli ve formě protokolů, ale ve formě úředních záznamů. Ani tuto námitku však krajský soud neshledal důvodnou. Zvolená forma úředních záznamů žalobci v žádném případě nebránila se s jejich obsahem seznámit. Oba úřední záznamy jsou součástí správního spisu, a pokud by žalobce využil svého práva do spisového materiálu nahlédnout, mohl se s obsahem úředních záznamů náležitě seznámit a případně rozporovat v nich zachycená zjištění. Žalobcovu argumentaci pracovní vytížeností je přitom nutno odmítnout jako nepřipadnou, neboť bylo na žalobci, aby si v řízení náležitě střežil svá práva. K telefonátu úřednice správce daně, který měl proběhnout dne 13. 10. 2015, je pak třeba konstatovat, že o tomto se ve správním spisu nenachází žádný záznam. Nicméně i v případě, že by tento telefonát proběhl a žalobci se mohl jevit jako nestandardní,

je nutno uzavřít, že by v daném případě nemohl jakkoli ovlivnit zákonnost vyslovených závěrů žalovaného o účelnosti delegace místní příslušnosti ke správě daní, které se opírají o náležitě zjištěný a doložený skutkový stav (viz shora).

VI. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21. března 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu